

Soud I. stolice návrh tento zamítl a se všemi přílohami vrátil, jelikož zák. ze dne 10. prosince 1918 č. 61. z. a nař. v republice československé šlechtictví více není uznáváno a pod. tituly nemohou více připuštěny býti, takže navrhovaný zápis šlechtického predikátu do obch. rejstř. v tuzemsku vedených, nemůže se uskutečnit.

Vr. z. s. stížnosti jednatelů shora jmenované spol. nevyhověl, ježto naříkané usnesení soudu I. stol. plně odpovídá zák. Stěžujícím cizincům nemůže přirozeně bráněno býti, aby v obvodu československé republiky svého šlechtického predikátu neužívali. V tuzemsku jest odůvodněno, aby zápis do obchod. rejstř. takových osobních poměrů, které zde nejsou uznány, byl zamítnut.

Nejvyšší s. dohledací stížnosti vyhověl, usnesení nižších soudů zrušil, a nařídil soudu I. aby rozhodl o návrhu jednatelů, nepřihlížeje k důvodům o zamítnutí návrhu uvedeným, a to z těchto důvodů.

Při společnosti s ob. r. dlužno ohlásiti a zapsati do rejstříku jména jednatelů. Znamenání firmy děje se pak tím způsobem, že jednatelé připojí firmě svůj podpis a jest znamenání firmy ohlásiti k zápisu do rejstříku (§ 9, 11, 12, 18 zák. o spol. s ob. r.). Zápisy ty musí odpovídati skutečnosti, a spočívat na zásadě pravdy. Pokud tedy jednatelé společnosti s ob. r. nabyli šlechtictví v cizozemsku, nelze s tohoto hlediska brániti tomu, aby okolnosti té dán byl přiměřený výraz i při rejstř. zápisech shora dotčených.

Zákon z 10. prosince 1918 č. 61 sb. z. a nař., jímž byly zrušeny šlechtictví, řády a tituly, tomu nemůže býti na překážku, poněvadž jeho působnost obmezuje se na oblast republiky československé a nedotýká se šlechtictví, pokud bylo nabyto cizinci v cizozemsku.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 27. dubna 1920 č. RI 210/20.

R. z. s. Dr. Heinitz.

I.

Zkrácená lhůta ediktální v zákoně ze dne 31. 3. 1918 č. 128 ř. z. platí i pro takové případy, když současně s návrhem na prohlášení za mrtva podá se žádost za rozlučku manželství.

K. s. v Ch. při vyřizování návrhů na prohlášení nezvěstného za mrtva určoval, když jednalo se o účastníka války ve smyslu zákona z 31. března 1918 čis. 128 ř. z., zkrácenou 6měsíční lhůtu ediktální.

V případech, kde současně žádáno bylo za výrok, že pokládá dlužno manželství s pohřešovaným uzavřené za rozvázané, určoval ve smyslu § 112. obč. zák. ediktální lhůtu i nadále jednoroční, třeba jednalo se o účastníka války, poněvadž vycházel z toho přesvědčení, že výjimečné předpisy zákona z 31. března 1918, čís. 128. ř. z., vztahují se pouze na výrok o prohlášení za mrtva.

Stížnosti podané zástupcem navrhovatelky do usnesení k. s., pokud jím stanovena byla jednoroční ediktální lhůta, vyhověl vrchní zemský soud v Praze jako soud rekursní. V odpor bráně usnesení změnil v ten způsob, že ediktální lhůtu určil šesti měsíci.

O d ů v o d ň ě n í. Zjištěno jest výpovědí F. H., že K. S., voják 98. pěš. pl., účastnil se v bitvách v červenci 1915 na italské frontě na Dobrdě, tam se ztratil a od té doby jest, jak manželka jeho uvádí, pohřešován. Poslední zpráva o něm jest datována z července 1915.

Uplynuly tudíž lhůty v § 1. zákona z 31. března 1918, čís. 128 ř. z., v § 1. min. nař. z 8. dubna 1918, čís. 134 ř. z., ustanovené a není tudíž příčiny, aby nemohlo býti použito ustanovení § 7. zák. ze dne 16. února 1883, čís. 20 ř. z., který ve znění zákonem ze dne 31. března 1918, čís. 129 ř. z., nyní ustanoveném v posledním svém odstavci odvolává se na zák. z 31. března 1918, čís. 128 ř. z., jenž ve svém § 2. ustanovuje ediktální lhůtu šestiměsíční.

Není při tom rozdílu, zda žádá se nejen prohlášení nezvěstného za mrtva, ale i za rozluku manželství. Zákony citované vztahují se i na poslednější případ, což zejména jest vidno z § 9. a 11. zák. z 16. února 1883, čís. 20 ř. z., a z § 9. odst. 2. téhož zákona ve znění nyní v § 4. zák. ze dne 31. března 1918, čís. 129 ř. z., upraveném.

Dovolacímu rekursu obhájce svazku manž. nejv. soud nevyhověl. **O d ů v o d ň ě n í:** V daném případě jde o prohlášení za mrtva vojína, súčastněného na právě skončící světové válce, jenž se pohřešuje. Zákon z 31. března 1918, č. 128 ř. z., změnil podmínky, za kterých smrt vojína z této války pohřešovaného se předpokládá, a stanovil dokonce v § 2., že když při vydání ediktu, kterým po rozumu § 7. zákona ze dne 16. února 1883, č. 20 ř. z., činí se veřejná výzva, aby soudu nebo opatrovníku nezvěstného podala se o něm zpráva, prošel už čas, jehož uplynutí stanoví zákon za podmínku ku prohlášení jeho za mrtva, že má lhůta ediktální, která jinak činí jeden rok, určena býti na šest měsíců.

Poněvadž tento případ skutečně tu jest, neboť od poslední zprávy o životě pohřešovaného došlo uplynula již před podáním

žádosti a tudíž i před vydáním ediktu dvě leta a také ode dne 1. března 1918, termínu to po rozumu téhož zákona nařízením ze dne 8. dubna 1918, č. 134 ř. z., ustanoveného, prošla doba jednoroční, soud rekursní právem zkrátil ediktální lhůtu na 6 měsíců, jak shora dovolaný předpis § 2. zákona z 31. března 1918, č. 128 ř. z., určil.

Není tomu na překážku, že navrhovatelka spojila se žádostí za prohlášení svého nezvěstného manžela za mrtva dle § 9. zákona z 16. února 1883, čís. 20 ř. z., také žádost, aby bylo i její manželství s ním prohlášeno za rozloučené, poněvadž právě § 3. zákona ze dne 31. března 1918, č. 128 ř. z., výslovně stanovil, že předpisy zákona z 16. února 1883, č. 20 ř. z., upravující řízení o prohlášení za mrtva zůstávají v platnosti, ovšem ale s úlevou připuštěnou, pokud jde o nezvěstné vojíny a účastníky na válce nynější, § 2. téhož zákona z 31. března 1918, č. 128 ř. z.

V důsledku toho přízpůsobil také zákon z 31. března 1918, č. 129 ř. z., ve svém § 3. nové znění § 7. zákona ze dne 16. února 1883, č. 20 ř. z.

Třeba tento poslední zákon v § 9. i ve svém novém znění dovolává se ohledně podmínek, za kterých může býti manželství za mrtva prohlášeného uznáno za rozloučené, ustanovení občanského zákona, nemíni tím jistě lhůty pro řízení samo v § 113. obč. zák. předepsané, poněvadž řízení to došlo nové jednotné úpravy právě v zákonu ze dne 16. února 1883, č. 20 ř. z., nýbrž má na mysli jen přísnější podmínky hmotného práva pro tento výrok § 112. obč. z. určené, že totiž nestačí k němu pouhé projiti doby, potřebné k prohlášení někoho za mrtva, nýbrž že požaduje se, aby tu byly také pozitivní skutečnosti nepřítomnost pohřešovaného provázející, které jsou s to, přesvědčiti soudce o tom, že pohřešovaný skutečně není na živu.

Poněvadž jsou tedy stanoveny pro řízení o prohlášení za mrtva jednotné lhůty ediktální bez rozdílu, ať děje se prohlášení to jen samo pro sebe nebo i za účelem rozloučení manželského sňatku, odpovídá naříkané usnesení zákonu, takže dovolacímu rekursu neslušelo přiznati úspěchu.

Rozhodnutí z 16. prosince 1919, R. I. 482/19.

II.

Dodatečná žádost za rozluhu manželství dle § 9. zák. z 16. února 1883. čís. 20. ř. z.

Po provedeném řízení vyzývacím prohlásil dne 18. září 1919 krajský soud v Ch. účastníka války J. V. z T. za mrtva, kteréž usnesení nabylo právní moci.